

Sygn. akt V Ka 218/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny – Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Beata Pinior

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018 r.

sprawy: **R. K. /K./**

s. G. i B.

ur. (...) w R.

obwinionego o wykroczenie z art. 92 a kw, 95 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 14 marca 2018r. sygn. akt III W 195/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. obciąża obwinionego opłatą za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych oraz zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Sygn. akt V. 2 Ka 218/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 marca 2018 roku Sąd Rejonowy w Rybniku, sygn. akt III W 195/17 uznał obwinionego R. K. za winnego tego, że w dniu 26 marca 2017 roku o godz. 17.40 w R. na ulicy (...) jako kierujący samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy w obszarze zabudowanym o 23 km/h, jadąc 75/50 km/h a ponadto nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów, tj. dowodu rejestracyjnego i polisy OC w/w samochodzie, tj. za winnego wykroczeń z art. 92 a k.w. i art. 95 k.w. i za to na mocy art. 92 a k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. i art. 119 k.p.w. w zw. z art. 617 k.p.k. i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 punkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania w wysokości 1469,98 złotych oraz opłatę w wysokości 30 złotych.

Apelację od wyroku wniósł obwiniony. Wyrokowi zarzucił nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności „nie uwzględnienie podniesionego zarzutu w przedmiocie niewłaściwej legalizacji urządzenia pomiarowego, które wykazało, że przekroczył dopuszczalną prędkość w obszarze zabudowanym”. Skarżący podniósł, iż urządzenie powinno być legalizowane i kalibrowane w jednej firmie, która powinna posiadać stosowne uprawnienia, zaś urządzenie, którym dokonano pomiaru było legalizowane w jednej firmie, a kalibrowane w innej, zatem nie było wiarygodne, a odczyt z niego dokonany był błędny. Skarżący podniósł także, że kierując pojazdem marki A. kontrolował prędkość poruszania się i była ona taka, jaka obowiązuje w terenie zabudowanym, tj. 50 km/h. W konkluzji środka odwoławczego obwiniony wniósł o uniewinnienie. W apelacji obwiniony nie podniósł żadnego zarzutu w zakresie dotyczącym przypisania mu wykroczenia z art. 95 k.w.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Przeprowadzona kontrola odwoławcza nie wykazała, by miało się w zaskarżonym wyroku do czynienia z uchybieniem przepisom postępowania, bądź z błędnymi ustaleniami faktycznymi. O błędzie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku można zasadnie mówić tylko wówczas, gdy sąd oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, bądź też gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wysnuł wnioski niezgodne z prawdami logicznego rozumowania. Żadna z tych sytuacji nie zachodzi w zaskarżonym wyroku.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez sąd, a następnie wyrażonymi w uzasadnieniu, czy też przeciwstawienia tym ustaleniom odmiennego poglądu opartego na własnej ocenie całości lub części materiału dowodowego, będącego podstawą takich czy innych ustaleń. Aby zarzut błędu w ustaleniach faktycznych był skuteczny niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd, ale także wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich Sąd miał się dopuścić.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności sprawy i dowody ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy, nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, pozostając pod ochroną art. 7 k.p.k.

Sąd Rejonowy wniosek, co do winy i sprawstwa obwinionego zarówno, co do czynu z art. 95 k.w. (obwiniony nie kwestionował ustaleń poczynionych przez sąd w tym zakresie), jak i czynu z art. 92 a k.w. wyprowadził z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym opinii biegłego sądowego z zakresu technologii pomiarów prędkości pojazdów za pomocą radarowych (dopplerowskich) urządzeń rejestrujących, prędkościomierzy kontrolnych A. B.. Sąd I instancji słusznie zauważył, iż brak jest podstaw do twierdzenia, że zaistniały jakiegokolwiek przeszkody uniemożliwiające prawidłowe wykonanie pomiaru prędkości pojazdu. Sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę opinii biegłego zaprezentowaną na stronie 3 i 4 uzasadnienia, nie ma zatem konieczności powielania przywołanych przez Sąd Rejonowy argumentów. Odnosząc się wprost do stwierdzenia zawartego w apelacji, jakoby pomiar dokonany przy pomocy urządzenia marki U. (...) był błędny, gdyż urządzenie to było legalizowane w innej firmie a kalibrowane w innej – wskazać należy, że biegły w swej opinii wprost wskazał, iż brak jest podstaw do kwestionowania zmierzonej przez przyrząd prędkości pojazdu obwinionego, która wynosiła 75 km/h. Zgodnie z opinią biegłego brak jest podstaw do twierdzenia, by pomiar prędkości, który został zarejestrowany w dniu zdarzenia był wykonany w sposób niezgodny z instrukcją obsługi oraz decyzją zatwierdzenia typu, by przyrząd pomiarowy użyty w sprawie mógł działać w dniu zdarzenia w sposób nieprawidłowy. Prawidłowe działanie przyrządu pomiarowego (...) 20/20 100 LR o numerze seryjnym (...) zostało potwierdzone odpowiednimi badaniami przeprowadzonymi w ramach prawnej kontroli

metrologicznej wykonanej przez uprawniony organ taki jak Główny Urząd Miar w W., a także Okręgowy Urząd Miar w K..

Stąd też nie sposób podzielić poglądu lansowanego przez obwinionego, by przyrząd laserowy, którym dokonano pomiaru prędkości nie spełniał wymagań, o których mowa w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z dnia 6 marca 2014 roku, poz. 281).

Podkreślić należy – a na co także zwrócił uwagę biegły - iż zgodnie z Instrukcją obsługi przedmiotowego urządzenia w przypadku wykrycia błędnego pomiaru (niezależnie od przyczyn powstania) przyrząd wyświetla kod błędu, zamiast wyniku pomiaru prędkości. W instrukcji wymienione są możliwe błędy i ich kody. Błędy te przykładowo dotyczą sytuacji, gdy cel nigdy nie został namierzony, a więc gdy cel pomiaru jest za blisko, bądź poza zasięgiem przyrządu, sytuacji gdy nastąpiło niewłaściwe celowanie, tj. gdy wiązka promieniowania laserowego przemieszcza się po celu (zły sposób trzymania przyrządu), bądź też się z niego zsunie, ewentualnie, że wystąpił błąd kalibracji. Z instrukcji tej wynika także, że w sytuacji gdy jakikolwiek obiekt przesłoni wiązkę laserową podczas trwania pomiaru, wówczas zgłoszony zostanie komunikat o błędzie.

Co także istotne, a czego skarżący nie dostrzega, biegły w sposób wyczerpujący i kompleksowy odniósł się także do kwestii związanych z kalibracją przedmiotowego przyrządu pomiarowego (strona 9-11, 23 opinii). Wskazał, iż przeprowadzone testy, w tym przez funkcjonariusza policji K. K. (2) bezpośrednio przed rozpoczęciem pomiaru prędkości, ale także wykonany w trakcie opiniowania test celownika wskazują, iż przyrząd pomiarowy działał prawidłowo i nie był rozkalibrowany. Dodatkowo biegły wskazał, iż aktualny certyfikat kalibracji dla urządzenia U. o oznaczeniu fabrycznym (...) wystawiony został dnia 24 lutego 2017 roku. Niezależnie od tego biegły na stronie 23 opinii wskazał także, iż dokumentami wchodzącymi w skład prawnej kontroli metrologicznej są decyzja zatwierdzenia typu oraz świadectwo legalizacji przyrządu pomiarowego.

Reasumując w sprawie nie zachodzą żadne konkretne, obiektywne okoliczności, w oparciu o które można by wywieść wniosek, iż pomiar dokonany tym konkretnym urządzeniem rejestrującym naruszenie przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami, dokonany dnia 26 marca 2017 roku około godz. 17:40, był nieprawidłowy.

Mając na względzie powyższe a także uwzględniając brzmienie art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. należy przyjąć, że kara grzywny orzeczona wobec obwinionego jest współmierna, odpowiednia do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. W żadnej mierze nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surową, a tylko wymierzenie takiej kary uzasadniałoby ingerencję Sądu Odwoławczego. Dlatego i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie powyższe rozważania należało wyrok Sądu I instancji, jako słuszny, utrzymać w mocy. Obwinionego obciążono na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 50 złotych oraz opłatą w kwocie 30 złotych.

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek